

Marian Kramer

Ongeschreven akkoorden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

“En dan het laatste agendapunt van deze vergadering: de oprichting van het filiaal van ons kantoor in Nederland.”

Dit was het moment waarop het werkoverleg een interessante wending nam. Robert ging rechter zitten en richtte zijn blik op Derek Proctor, de bezielende eigenaar van Proctor and Son, het financiële adviesbureau waar hij al jaren in dienst was. Derek keek hen allemaal aan; hij was als laatste aan de beurt. Zodra ze oogcontact maakten, gleed er een bemoedigende glimlach over Dereks gezicht.

“Alles verloopt zoals gepland. Een wervingsbureau heeft zich beziggehouden met de aanstelling van Nederlands personeel en ik moet zeggen dat dit prima verloopt. Ik zal echter pas helemaal tevreden zijn als een van jullie zich laat detacheren naar Nederland. Jullie ken ik, ik weet waar ik met jullie aan toe ben. Onze nieuwe Nederlandse collega's zullen zich nog moeten bewijzen. Met de hulp van een van jullie heeft deze operatie de grootste kans van slagen. Mee eens?”

Robert wist waarom Derek zijn speech min of meer tot hem gericht had. Van de twaalf notarissen,

accountants en financiële adviseurs aan de vergader tafel, hadden Richard Proctor en hij ooit als enigen Europees recht gekozen als afstudeervak. Nu bleek dit niet eens zo een slechte keuze geweest te zijn. Net als de anderen bromde hij instemmend.

“Iemand in gedachten misschien?”

De stem van Richard, Dereks oudste zoon en gedoodverfde opvolger in de familiezaak, klonk zo mogelijk nog cynischer dan anders. Richard hield zijn roofvogelachtige blik op zijn vader gericht, maar die haalde slechts even zijn wenkbrauwen op.

“Dat heb ik, ja. Robert?”

Gedurende enkele minuten was het getik van de antieke staartklok het enige geluid in de vergaderzaal. De aanwezigen keken allemaal naar Robert. Hij wist dat ze niet allemaal even nieuwsgierig naar zijn antwoord waren. Twee van hen kwamen niet voor deze detachering in aanmerking, de anderen waren allen getrouwd. Zij zouden of met het hele gezin naar Nederland moeten verhuizen, of elk weekend terug moeten komen naar Peterborough. Over bleven de vrijgezelle Richard Proctor en hijzelf. En Richard? Tja, Richard... Met moeite onderdrukte Robert een lachje. Behalve dat ze tegelijk Cambridge doorlopen hadden, schoot Richards kennis van zaken meestentijds schromelijk tekort. Derek kwam

er rond voor uit dat zijn oudste zoon hem teleurstelde. Richards interesse ging hem te veel uit naar geld, drank en vrouwen. Het kwam regelmatig voor dat Derek zijn zoon openlijk terechtwees en Robert hierbij als een soort lichtend voorbeeld aanhaalde. Want net als Richard was hij met zijn vijfendertig jaar nog steeds vrijgezel, maar hij vergat nooit dat na het weekend het echte leven weer begon. Richard nam de vernederende terechtwijzingen ogenschijnlijk luchtig op, maar Robert wist dat hij zijn vader erom verafschuwde. Tijdens hun gezamenlijke avonden uit, na een whisky of drie, spuwde Richard meer dan eens zijn gal over zijn vaders afkeuring. Steevast drukte hij Robert dan op het hart dat hij het hem niet kwalijk nam, maar het feit dat juist hij door Derek gekozen was als voorbeeld, zat Richard duidelijk dwars. Het voegde een extra minpunt toe aan zijn karakter. Richard was ontevreden met zijn bestaan, hij verfoeide zijn plichten en klaagde altijd over een tekort aan geld. Zijn vaders vermeende krenterigheid voerde hij steevast aan als reden hiervoor. Robert wist wel beter, toch hij deed zijn best zich te distantiëren van de familieperikelen van de Proctors.

Hij knikte als antwoord op Dereks vraag. Naar Nederland gedetacheerd worden leek hem wel wat,

het was tijd dat hij zijn horizon verbreedde. Er was niets wat hem aan Peterborough of Engeland in zijn geheel bond. Hij had geen familie en geen geliefde die om hem zou treuren. Alleen de Benshops, de bejaarde huishoudster en huisknecht, zouden achterblijven in Peterborough Hills, het oude familie-huis dat al jaren door niemand dan alleen hen en hemzelf bewoond werd.

“Ik heb er geen bezwaar tegen.”

“Maar ik wel!” Richards stem sneed door de stilte. “Waarom wil je juist Robert naar Nederland sturen? Hij en ik hebben exact dezelfde opleiding en ervaring, het lijkt me dus helemaal niet zo’n uitgemakte zaak als jij doet lijken.”

Derek Proctor trok een rimpel in zijn voorhoofd. Het viel Robert op hoe vermoeid hij eruitzag, de groeven rond zijn mond en ogen leken met de dag dieper te worden.

“Je weet best waarom ik Robert boven jou verkiez voor deze baan. Robert is kundig en bedreven, hij heeft een haarscherp inzicht en daar ontbreekt het jou helaas aan. Maar het gaat mij niet alleen daarom. Jij zal in de nabije toekomst mijn plaats als algemeen directeur innemen en daarom is het van groot belang dat jij hier blijft. We zullen een dezer dagen samen een aantal zaken bespreken, maar

voor dit moment is het belangrijk te weten dat Robert bereid is naar Nederland te verhuizen. Kunnen we dan nu overgaan op de rondvraag?”

Dereks opmerking kalmeerde Richard. De rondvraag werd snel afgehandeld en de vergadering eindigde kort daarop. Robert bleef op Dereks verzoek achter om de details door te spreken. Het Nederlandse filiaal van Proctor and Son lag in het centrum van Rotterdam. Niet ver van het kantoor zou de zaak een gemeubileerd appartement in een luxe flatgebouw aan de oever van de Maas huren. Derek verwachtte van hem dat hij in de week volgend op de vergadering voor een kennismakingsgesprek naar Nederland zou afreizen. Daarna kon de detachering definitief gemaakt worden.

Richard zat op het puntje van Melanies bureau en wenkte hem zodra hij de eikenhouten deur achter zich dichttrok. Aan het gezicht van de secretaresse van vader en zoon Proctor kon Robert aflezen dat ze die laatste liever kwijt dan rijk was. Zijn komst bevrijdde haar. Richard stond op en sloeg hem joviaal op de rug.

“Wel, oude jongen, dat is nog eens een verrassing: Robert Hill gedetacheerd naar de Lage Landen. Weet je zeker dat je daar zin in hebt?”

Robert haalde zijn schouders op.

“Het is weer eens iets anders.”

“Zul je me niet missen”, plaagde Richard, “en onze avondjes uit?”

“Dat zal best wel. Maar het zal me heel wat hoofdpijn besparen.”

Zijn grapje lokte een daverende lach bij Richard uit. Diens bleke gezicht lichtte op en de roofvogelachtige blik van tijdens de vergadering maakte plaats voor pretlichtjes.

“Daar heb je helemaal gelijk in. En om dit te vieren zullen we ons vlak voor je vertrek voor een laatste keer te buiten gaan aan een overvloed aan drank. Ik zal Jill Luxton ook uitnodigen.”

Vervolgens wendde hij zich met een ondeugende grijns tot zijn secretaresse.

“Wat jij Melanie, wil jij je bij ons illustere gezelschap voegen?”

Melanie haalde nuffig haar neus op.

“Nee hoor, daar leen ik me niet voor.”

Na zijn bezoekje op zestien december 1999 aan Nederland keerde Robert tevreden terug naar het hoofdkantoor in Peterborough. Het begin van het nieuwe millennium zag er veelbelovend uit. Het appartement en het kantoor waren hem bevallen.

Hij had zelfs al een splinternieuwe BMW gekocht in Rotterdam. Die zou hij nodig hebben voor het werk en hij verkoos eigen bezit boven een leaseauto. Voor het geld hoefde hij het niet te laten. Zestien jaar geleden had zijn vader zich van het leven beroofd en het was niet eens een probleem geweest dat de verzekeringsmaatschappij weigerde de levensverzekering uit te keren. Hij had van zijn vader niet alleen zijn financieel inzicht geërfd, maar ook het familiefortuin. Volkomen ingewijd in het speculeren met aandelen, had hij de investeringen van zijn vader voortgezet, en niet zonder succes. Hij had een feilloos gevoel voor het kiezen van de juiste aandelen die op de beurs bewezen hun geld meer dan waard te zijn. Richards pogingen hem hierin te evenaren, leidden veelal tot een averechts effect, zodat het nogal eens voorkwam dat hij zijn collega een tip gaf om het verlies weer goed te maken. Hij vermoedde dat dit een van de twee redenen was waarom Richard hem zou missen. De andere reden was te vinden in hun gezamenlijke uitjes.

In zijn verder vrij eentonige leven waren Richard Proctor en Jill Luxton de enige personen met wie hij een echte vriendschap deelde. Dit ging helemaal terug tot hun lagereschooltijd. Aangezien hun vaders met elkaar bevriend waren, zochten Richard

en hij op school elkaar gezelschap op. Jill Luxton, een dochter van de schoonmaakster van huize Proctor, had zich bijna ongemerkt bij hen aangesloten omdat ze na school regelmatig met haar moeder meekwam. Gedurende hun hele lagereschoolperiode vormden ze een onafscheidelijk trio.

Na de lagere school waren Richard en hij Jill uit het oog verloren. Pas toen ze hun studie op de universiteit van Cambridge afgerond hadden, kwamen ze haar weer tegen tijdens een avondje uit in de Bulls' Eye Inn. Ze was uitgegroeid tot een schoonheid van wereldklasse, met lang, goudblond haar, een perfect figuur en een beeldschoon gezicht. En ze had een heel verleden achter zich. Ze had meegedaan aan missverkiezingen, was een tijdje fotomodel geweest en was al twee keer gescheiden. De scheiding van haar tweede echtgenoot had haar met een waar fortuin achtergelaten. Als ze verstandig met haar geld omging, zou ze nooit meer hoeven te werken. Dat, zo had ze Richard en hem met een gulle lach verzekerd, was ze dan ook niet van plan.

Die avond was reuze gezellig verlopen. Alleen Richard was tegen sluitingstijd zo dronken geweest dat hij door Jill en hem in een taxi naar huis gebracht moest worden. Jill had daarna aan hem gevraagd of hij mee wilde gaan naar haar huis. Het was niet

moeilijk om het beeld van het spichtige meisje uit zijn lagerschoolperiode in te ruilen voor de nieuwe, uiterst aantrekkelijke Jill. De allereerste keer dat ze het bed met elkaar deelden, werd de inleiding tot een vreemde relatie. Noch Jill, noch hij wilde iets anders dan samen uitgaan en af en toe met elkaar vrijen. Jill gaf duidelijk te kennen dat zij van het leven en het geld dat ze had wilde genieten. Ze had geen behoefte aan een nieuwe man of een vaste vriend, zo drukte ze hem op het hart. Ze waarschuwde hem dat, als hij er moeite mee had dat ze net zo gemakkelijk met Richard of welke andere man ook het bed in stapte, hij haar dan maar beter uit zijn hoofd kon zetten. Maar dit was iets waar ze niet bang voor hoefde te zijn. De onmin die tussen zijn ouders bestaan had, had zijn hele jeugd verpest. Een vaste relatie was daarom wel het laatste wat hij wilde.

Het werk op het kantoor van zijn vaders vriend was zo langzamerhand zijn levensvervulling geworden. Aangezien hij naast de Benshops niemand had aan wie hij zijn geld wilde nalaten, had hij in de week voor zijn detachering samen met Richard een testament opgesteld. Daarin liet hij tweederde van zijn vermogen, inclusief zijn huis, na aan Proctor and Son. De overdonderde Derek had geprobeerd het hem uit het hoofd te praten. Dat hij geen familie